

**Kritik mot åklagare vid Åklagarmyndigheten, Göteborgs
åklagarkammare, för långsam handläggning av förundersökningar där
målsägandena var under 18 år m.m.**

Beslutet i korthet: Under en period om två år och sex månader har, med ett par kortare uppehåll, misstankar mot en person om sexualbrott mot barn handlagts i tre förundersökningar. Barnens pappa var utpekad som gärningsman. Jag konstaterar att en så lång handläggningstid är oacceptabel och är kritisk till att utredningarna inte bedrivits med större skyndsamhet.

Anmälan

I en anmälan till JO klagade AA på bl.a. åklagares handläggning av flera förundersökningar i vilka hans barn var målsägande. Han var framförallt missnöjd med handläggningstiden men även med att ett flertal förhör hållits med barnen.

Utredning

Handlingar i Göteborgs tingsrätts mål B 3379-08, Polismyndighetens i Västra Götaland ärenden K60399-06, K23879-07 och K111725-07 samt Åklagarmyndighetens, Göteborgs åklagarkammare ärende 403-607-07 begärdes in och granskades.

Av utredningen framgick bl.a. följande. AA har tre minderåriga barn, benämnda BB, CC och DD. I april 2006 polisanmäldes AA för våldtäkt mot BB (K60399-06, åklagarens ärende 401A-1213-06). Förundersökningen lades ned i november. En polisanmälan rörande våldtäkt mot DD upprättades i februari 2007 (K23879-07) och i juli upprättades en anmälan beträffande sexuellt utnyttjande av B (K111725-07). Förundersökningarna beträffande brott mot CC och DD handlades i åklagarens ärende 403-607-07. Sedan förundersökningarna lagts ned beslutade åklagaren att återuppta dessa. Åklagaren väckte åtal mot AA den 12 november 2008 beträffande våldtäkt mot DD. Åtalet ogillades av både tingsrätt och hovrätt.

Ärendet remitterades till Åklagarmyndigheten för upplysningar och yttrande över handläggningen av ärendet.

Åklagarmyndigheten (vice riksåklagaren EE) kom in med ett yttrande till vilket hade fogats upplysningar från överåklagaren FF (här utelämnade), vice chefsåklagaren GG och kammaråklagaren HH (de två sistnämnda, se bilaga 1-2).

EE hänvisade inledningsvis till den bakgrund som GG och HH lämnat. Sedan hon redogjort för den rättsliga regleringen redovisade hon följande bedömning.

Ärende 401A-1213-06

Den totala handläggningstiden för ärendet har varit knappt sju månader. I polisanmälan står målsägandens far upptagen som utpekad person. Fadern har varken vid tidpunkten för anmälan eller senare under förundersökningen ansetts vara skäligen misstänkt. Tidsfristen enligt 2 a § förundersökningskungörelsen har alltså inte varit aktuell i detta ärende. Däremot har ett krav på särskild skyndsamhet gällt, eftersom det varit fråga om en utredning avseende våldtäkt mot barn.

Det kan konstateras att de inledande utredningsåtgärderna har vidtagits relativt snabbt. Åklagaren JJ har den 3 maj 2006, dagen efter det att ärendet inkom till åklagarkammaren, lämnat direktiv till polisen om att hålla förhör med målsägandens mor. Förhöret hölls den 15 maj. Sedan förhørsutskriften inkommit till honom den 1 juni, har åklagaren en vecka senare, den 8 juni, lämnat nya direktiv. Därefter synes emellertid utredningen ha avstannat. Åklagaren har först den 18 oktober skickat en påminnelse till polisen om de tidigare lämnade direktiven. Mot bakgrund av ärendets karaktär och det ovan nämnda skyndsamhetskravet samt att ett eventuellt målsägandeförhör ännu inte hade hållits, anser jag att åklagaren, tidigare än vad som skedde, borde ha vidtagit åtgärder för att försöka skynda på utredningen. I detta sammanhang kan, som kammarchefen också har påpekat, nämnas att det numera inom Åklagarmyndigheten finns föreskrifter om att en påminnelse inte i något fall får lämnas senare än tre månader från det att utredningsåtgärder senast vidtogs eller åklagaren genom direktiv, påminnelser eller på annat sätt verkade för att driva förundersökningen framåt (ÅFS 2007:5). När det gäller den aktuella typen av ärende bör åklagaren normalt vidta åtgärder tidigare än så.

Sedan påminnelsen lämnats har förhör hållits efter ungefär tre veckor – dels med ett vittne, dels med fadern upplysningsvis. Förhørsutskriften inkom till åklagaren den 21 november varefter han sex dagar senare beslutade att lägga ned förundersökningen. Det är min uppfattning att åklagaren i denna del har agerat med den skyndsamhet som kan krävas. Jag anser emellertid att den totala utredningstiden varit alltför lång.

Ärende 403-607-07

Handläggningstiden m.m.

Från det att den första anmälan (K23879-07) gjordes den 12 februari 2007 till dess att det slutliga beslutet i åtalsfrågan fattades den 12 november 2008 har det tagit ett år och nio månader. Det är en mycket lång utredningstid för denna typ av ärende. Av handlingarna och åklagaren KK:s upplysningar framgår dock att det finns flera skäl till att utredningen dragit ut på tiden. Det kan konstateras att utredningen varit tämligen omfattande och, som kammarchefen påtalat, innehållit flera komplexa fråge-ställningar samt att nya uppgifter framkommit efter hand. Ett tjugotal förhör har hållits, däribland sju barnförhör. Flera samrådsmöten har ägt rum och ytterligare mer eller mindre omfattande utredningsåtgärder har vidtagits.

Utredningsarbetet får anses ha kommit igång snabbt, även om det är olyckligt att de första förhören inte kom att hållas förrän nästan två månader efter det att anmälan gjordes. Åklagaren har löpande och i stort sett utan några längre dröjsmål lämnat direktiv och även vidtagit andra åtgärder. Bl.a. har hon inför sitt ställningstagande till om barnförhör skulle hållas, tagit initiativ till ett s.k. samråd. Flera ytterligare samrådsmöten har hållits under utredningens gång. Detta är en omständighet som enligt min uppfattning visar att åklagare och polis har beaktat barnperspektivet och varit måna om barnens bästa.

Några dagar efter det första samrådsmötet den 28 juni 2007 har ytterligare en anmälan upprättats (K111725-07). Den anmälan avsåg mellansystemen. Förhör hölls kort därefter med båda målsägandena och även med den äldsta systemen som vittne. Att det dröjt över en månad från det att det sista förhöret hölls till dess att åklagaren lämnade nya direktiv och tog ställning till huruvida fadern skulle delges misstanke synes ha berott på att åklagaren först var på sommarsemester och att det sedan krävdes viss tid att gå igenom ärendet.

Såvitt framgår av åklagarens upplysningar har hon den 21 augusti 2007 ansett att fadern var skäligen misstänkt för brott mot mellanflickan (sexuellt utnyttjande av barn alternativt misshandel). Tremånadersfristen har således börjat löpa då. Knappt två månader därefter, den 18 oktober, har åklagaren, sedan förhör hållits med målsägandenas mor, fadern hörts och delgivits misstanke samt några ytterligare utredningsåtgärder vidtagits, beslutat att lägga ned förundersökningarna. Det första beslutet i åtalsfrågan har alltså fattats långt innan tremånadersfristen löpt ut.

En ny utredningsperiod har börjat då förundersökningarna, sedan nya uppgifter framkommit, återupptagits den 19 december 2007 avseende den yngsta systemen (K23879-07) samt den 23 januari 2008 avseende mellansystemen (K11725-07).

Av åklagarens upplysningar och diariet framgår att fadern den 26 mars 2008 på nytt har ansetts vara skäligen misstänkt för brott (våldtäkt mot barn avseende den yngsta flickan).

Tiden fram till dess att utredningen var slutförd och delgavs fadern samt åklagaren beslutade att lägga ned den del som avsåg mellansystemen, den 10 juni 2008, kan mot bakgrund av de utredningsåtgärder som vidtagits och omständigheterna i övrigt inte anses som orimligt lång.

Att åklagaren inte kort efter slutdelgivningen, utan först den 12 november, fattade ett slutligt beslut i åtalsfrågan synes huvudsakligen ha berott på att försvaret i olika omgångar begärde ytterligare utredningsåtgärder, bl.a. begärdes ett ytterligare förhör med målsäganden vilket man tidigare förklarat att man inte önskade, samt att försvararen synes ha dröjt med att lämna besked om huruvida man hade något att erinra mot utredningen. Tidsutdräkten under sommaren och hösten 2008 anser jag därför inte att åklagaren kan lastas för.

Det är givetvis beklagligt att utredningen kom att ta så lång tid som den gjorde och det kan konstateras att det under utredningens gång förekommit vissa kortare dröjsmål från såväl åklagarens som polisens sida. Min samlade bild är dock att åklagaren KK i allt väsentligt har varit både aktiv och omsorgsfull i sin förundersökningsledning samt att hon också med något enstaka undantag har varit noggrann med att diarieföra vidtagna åtgärder. Det framgår också att åklagaren har varit mån om att sätta barnens bästa i fokus samtidigt som hon synes ha varit noga med att inte eftersätta den misstänktes rättigheter.

Barnförhören

Sammanlagt har hållits tre förhör med den yngsta systemen och vardera två förhör med de äldre systemerna. Utgångspunkten när det gäller hur många förhör som bör hållas med ett barn är naturligtvis att det ska vara så få som möjligt. Enligt 17 § förundersökningskungörelsen får det, som anförts ovan, inte vara fler än som är nödvändigt med hänsyn till utredningens art och barnets bästa.

I utredningar om brott mot barn behövs det emellertid oftast fler än ett förhör med barnet. Det kan finnas många olika skäl till detta. I det aktuella ärendet har de förnyade förhören hållits sedan en barnpsykolog bedömt att den äldsta flickan hade mer att berätta respektive sedan den yngsta flickan lämnat nya uppgifter vid ett samtal med en annan psykolog. Det tredje förhöret med den yngsta flickan hölls på faderns begäran. Det synes, bl.a. mot bakgrund av det anförda, ha funnits goda skäl för varje förhör som har hållits och det framgår också att åklagaren noga övervägt frågan innan hon fattade beslut om förhör.

Ingenting har framkommit som talar för att omständigheterna kring förhören har varit olämpliga eller att förhören har hållits på sätt som varit skadligt för barnen. Tvärtom har, såvitt kan bedömas, förhören präglats av en omsorg om barnets bästa.

De har hållits av särskilt utbildade förhørsledare i en miljö som varit särskilt anpassad för ändamålet – på det s.k. Barnhuset – och i närvaro av bl.a. barnpsykolog, särskild företrädare och åklagare. Vid det sista förhöret med den yngsta flickan, avseende den del av ärendet som ledde till åtal, har försvararen varit närvarande och haft möjlighet att ställa frågor.

Jag kan inte se annat än att såväl antalet förhör som det sätt på vilket de genomförts ligger helt i linje med gällande regler och med vad som anges i Åklagarmyndighetens handbok ”Handläggning av ärenden rörande övergrepp mot barn”.

AA yttrade sig över remissvaret samt kommenterade och ifrågasatte då bl.a. de förhör som hållits med barnen, framförallt med DD. Han menade att ledande frågor förekommit och att förhørsledaren reagerat känslomässigt på det som barnet sade.

Bedömning

AA klagomål avser framförallt handläggningstiden av förundersökningar rörande sexualbrott där målsägandena – hans tre döttrar – varit under 18 år. Misstanke om brott har handlagts i olika förundersökningar från maj 2006. Klagomålen rör också de förhör som hållits med barnen. Åklagare har varit förundersökningsledare i samtliga förundersökningar.

Handläggningstiden

Enligt 23 kap. 4 § rättegångsbalken, förkortad RB, ska en förundersökning bedrivas så skyndsamt som omständigheterna medger. Finns det inte längre skäl att fullfölja förundersökningen ska den läggas ned. En förundersökning där målsäganden vid tiden för anmälan inte har fyllt 18 år ska enligt 2 a § förundersökningskungörelsen (1947:948, förkortad FUK) bedrivas särskilt skyndsamt, om brottet riktats mot målsägandens liv, hälsa, frihet eller frid och det för brottet är föreskrivet fängelse i mer än sex månader. Förundersökningen ska vara avslutad och beslut fattat i åtalsfrågan så snart det kan ske och senast inom tre månader efter den tidpunkt då det finns någon som är skäligen misstänkt för brottet. Tidsfristen får överskridas endast om det är motiverat med hänsyn till utredningens beskaffenhet eller andra särskilda omständigheter.

Exempel på sådana särskilda omständigheter som motiverar att tidsfristen överskrids är att förundersökningen är mycket omfattande eller att många barnförhör behöver hållas; särskilt när mindre barn ska förhöras kan det ta lång tid och krävas många förhör innan barnet känner sig tillräckligt tryggt för att börja berätta. Personalbrist eller förekomsten av ett stort antal ärenden av förturskaraktär utgör däremot inte skäl för att överskrida tidsfristen (se SOU 2000:42 s. 85 f. och s. 91).

Den första anmälan om våldtäkt mot barn, som avsåg barnet BB, initierades i april 2006 och förundersökningen lades ned sju månader senare i november 2006. Ingen person antecknades under den tiden som skäligen misstänkt för brottet. I februari 2007 gjordes en anmälan om våldtäkt mot barn i vilken barnet DD var angiven som målsägande och den förundersökningen pågick i nio månader innan den lades ned i oktober 2007. Inte heller i denna utredning noterades någon person som skäligen misstänkt för brottet. En anmälan om sexuellt utnyttjande av barn rörande målsägande CC upprättades i juli 2007 och två månader senare, i augusti 2007, antecknades AA som skäligen misstänkt för det brottet. Sedan han delgetts

misstanke om brott och vissa övriga utredningsåtgärder vidtagits lades den förundersökningen ned i oktober 2007.

De båda förundersökningar som lades ned i oktober 2007 återupptogs i december 2007 respektive januari 2008. I förundersökningen rörande misstanke om brott mot målsägande CC antecknades inte någon person som skäligen misstänkt och utredningen lades åter ned i juni 2008. Sedan vissa utredningsåtgärder vidtagits i den andra förundersökningen antecknades AA i slutet av mars 2008 som skäligen misstänkt för brott mot DD och fristen i 2 a § FUK började således löpa. Beslut i åtalsfrågan skulle därför ha fattats senast i slutet av juni månad. Vid den tidpunkten hade AA nyligen delgetts förundersökningen. Sedan försvaret begärt vissa kompletterande utredningsåtgärder och dessa utförts beslutade åklagaren den 12 november 2008 att väcka åtal. Åtalet ogillades i såväl tingsrätt som hovrätt.

Samtliga ärenden har rört misstanke om allvarliga brott. Det bör särskilt framhållas att det är barnens pappa som utpekats som gärningsman i förundersökningar som, med endast några månaders avbrott, således sammantagna pågått från april 2006 till november 2008. I ärenden av det slaget, och i vilka ett särskilt skyndsamhetskrav gäller för handläggningen samt – när någon bedöms vara skäligen misstänkt – även en frist löper, ställs särskilda krav på aktivitet från förundersökningsledarens sida. Det är inte godtagbart att det återkommande dröjer flera veckor eller månader innan begärda åtgärder vidtas eller nya direktiv ges. Förundersökningsledaren har här ett särskilt ansvar för att påskynda handläggningen.

När det gäller den förundersökning som bedrevs under år 2006 har åklagaren uppgett att han gav polisen direktiv om att höra två personer och sedan, när förhören inte redovisades, påminde i saken fyra månader senare. Jag delar Åklagarmyndighetens uppfattning att åklagaren långt tidigare borde ha följt upp de givna direktiven.

När det sedan gäller utredningarna i vilka de andra två barnen var målsägande har dessa bedrivits i två omgångar. Den förundersökning i vilken barnet DD var målsägande har sammanlagt bedrivits under en tid av cirka ett år och sju månader. Det är, som Åklagarmyndigheten anfört, en mycket lång utredningstid. Jag kan av den redogörelse som handläggande åklagare lämnat konstatera att det vid flera tillfällen dröjt flera veckor eller månader innan begärda åtgärder vidtogs eller redovisades eller nya direktiv gavs. En sådan handläggning står inte i överensstämmelse med kravet på särskild skyndsamhet. När en förundersökning av aktuellt slag återupptas måste också beaktas att handläggningen redan pågått under en längre tid och åtgärder vidtas för att utredningen ska kunna prioriteras.

I början av juni 2008 slutdelgavs den misstänkte. Det kom sedan att dröja fem månader innan beslut i åtalsfrågan förelåg. Åklagarmyndigheten har anfört att åklagaren inte kan lastas för den tidsutdräkten eftersom den misstänkte begärt att ytterligare utredningsåtgärder skulle vidtas, bl.a. att ytterligare förhör skulle hållas med DD. Att den misstänkte begär komplettering av förundersökningen kan i och för sig utgöra ett godtagbart skäl för att överskrida fristen i 2 a § FUK. De begärda kompletteringarna avsåg emellertid i huvudsak två förhör och det dröjde bl.a. en

månad från begäran om förhör med DD till dess att det kom till stånd. Om fristen redan har överskridits när en åklagare ger direktiv om att utredningen ska slutdelges, som i det aktuella fallet, måste åklagaren poängtera för polisen att det är angeläget att kompletterande utredningsåtgärder utförs skyndsamt och även följa upp saken. Jag kan konstatera att i ett ärende där en frist om tre månader gäller för handläggningen är det inte rimligt att det tar fem månader från det att direktiv ges om att den misstänkte ska delges utredningen till dess att detta är slutfört, även om vissa kompletterande utredningsåtgärder utförs.

Förhören med barnen

Beträffande förhör med personer under 18 år framgår av 17 § FUK att ett sådant ska planeras och verkställas så att det inte uppkommer fara för att den som förhörs tar skada. Särskild varsamhet bör iakttas om förhöret rör sexuallivet. Det bör vidare noga tillses att uppseende inte väcks kring förhöret. Detta får inte göras mer ingående än omständigheterna kräver. Förhör får inte äga rum fler gånger än som är nödvändigt med hänsyn till utredningens art och barnets bästa.

AA klagomål gäller såväl antalet förhör som hållits som genomförandet av dem. Jag konstaterar att sammanlagt sju förhör ägde rum med barnen under förundersökningarna, varav tre förhör avsåg DD. Ett av dessa förhör skedde på AA:s begäran.

Jag inser att det ibland kan vara nödvändigt att hålla mer än ett förhör med ett barn i en utredning av det här aktuella slaget, inte minst när en förundersökning läggs ned och det därefter framkommer nya omständigheter som gör att det finns anledning att återuppta den. Det är dock viktigt att åtgärder vidtas för att i möjligaste mån begränsa antalet förhör (se också JO 2008/2009 s. 92). Åklagarmyndigheten har redovisat vilka överväganden som gjordes och jag finner inte anledning att rikta någon kritik mot åklagaren i detta avseende.

Vad gäller de barnförhör som genomfördes anförde hovrätten i domen i målet bl.a. att det förekommit ledande frågor och att det inte kan uteslutas att målsägandens uppgifter och agerande vid förhöret kan ha påverkats av förhørsledarens tillvägagångssätt. Jag finner inte skäl att för egen del uttala mig om den saken.

Sammanfattningsvis kan jag således konstatera att en sammantagen handläggningstid som den aktuella, enligt min mening, är oacceptabel och jag är kritisk till att utredningarna inte bedrevs med större skyndsamhet.

Slutligen vill jag endast nämna att jag inte har funnit tillräcklig anledning att också utreda eventuella brister i polisens handläggning.

Vad som i övrigt framkommit föranleder inte någon ytterligare åtgärd eller något uttalande från min sida.

Ärendet avslutas.

Bilaga 1 till JO:s beslut i ärende 1068-2009

GG:s upplysningar

Den 28 april 2006 upprättades en anmälan om våldtäkt (K nr 60399-06). Anmälan lottades in på dåvarande 1:a åklagarkammaren i Göteborg den 2 maj och jag utsågs att handlägga ärendet. Den 3 maj beslutade jag att inleda förundersökning avseende våldtäkt mot barn under tiden den 1 november 2005 - 26 april 2006 i Göteborg. Samma dag lämnade jag direktiv till länskriminalpolisens utredningsenhet att höra modern till den utpekade målsäganden samt att lämna besked om vem som skulle handlägga ärendet.

Den 1 juni inkom förhör av modern från polisen och den 8 juni lämnade jag muntliga direktiv – antecknade i diariet – till förhørsledaren LL om att höra mormodern och pappan samt att därefter ta kontakt med mig. Jag påminde polisen i ärendet den 10 oktober och fick den 8 november besked om att förhör skulle äga rum samma dag med mormodern och dagen därefter med pappan och att förhören därefter skulle tillställas mig. Den 21 november inkom förhören och jag beslutade därefter den 27 november att lägga ned förundersökningen. Jag motiverade nedläggningsbeslutet med att det – på föreliggande beslutsmaterial – inte gick att bevisa att den som utpekats gjort sig skyldig till brott. Jag gjorde vidare bedömningen att ytterligare utredning, såsom ett förhör med barnet född år 2000, inte kunde antas förändra bevisläget på ett avgörande sätt.

Bilaga 2 till JO:s beslut i ärende 1068-2009

HH:s upplysningar

Den 13 februari 2007 inkom anmälan från länskriminalpolisens utredningsrotel (LKP UtrR) baserad på en skrivelse från Barnhuset då rubricerad som sexuellt utnyttjande av underårig (K 23879-07) avseende målsäganden DD efter ett samråd som hållits (utan åklagare närvarande) den 8 februari 2007.

Den 15 februari 2007 skickade jag direktiv till polisen om att höra flickans mor, mormor samt förskolepersonal.

Som jag minns det hade jag därefter telefonkontakt med utredningsbefälet som uppgav att det fanns en tidigare nedlagd förundersökning som hon tyckte att jag skulle ta del av. Dessa handlingar inkom till mig den 16 februari 2007 och jag gav, efter att ha tagit del av dessa handlingar, ett justerat direktiv till polisen den 20 februari 2007 om att jag ville att de började med att höra förskolepersonalen. Samma dag fick jag reda på att förhørsledare utsetts i ärendet.

Jag fick sedan besked av förhørsledaren om att hon den 23 mars 2007 fått reda på att förskolepersonalen inte ville bli inblandad och jag skickade då ett direktiv den 28 mars 2007 om att modern och mormodern skulle höras i enlighet med tidigare direktiv, vilket skedde den 10 och 11 april 2007. Förhören fick jag del av den 16 april 2007. Med anledning av vad som där framkom ansåg jag att det var av betydelse för utredningen att två utpekade förskollärare hördes, vilket jag gav muntliga direktiv om den 8 maj 2007. Dessa förhör hölls den 5 juni 2007 och jag fick del av dem påföljande dag. Av förhören framkom även misstankar om sexuella övergrepp mot målsägandens äldre syster CC samt att den äldsta systemen BB kunde ha bevittnat övergrepp.

På mitt initiativ hölls därefter ett samråd på Barnhuset den 28 juni 2007. Jag ville diskutera dels hur meningsfullt det skulle kunna vara att höra barnen om något som eventuellt hänt för så pass länge sedan, dels ville jag ha barnperspektivet belyst. (På ett samråd finns normalt förutom polis och åklagare, socialtjänst och personal från barn och ungdomspsykiatri närvarande.) Detta samråd resulterade i att jag beslutade att höra målsäganden på Barnhuset av de särskilt utbildade barnförhørsledare som arbetar där. Jag ombad även polisen att upprätta en polisanmälan med stöd av de uppgifter som framkommit i förhör avseende den äldre systemen, vilket skedde den 4 juli 2007 (K 111725-07), och gav muntliga direktiv om att även denna målsägande skulle höras på Barnhuset och att förhørsledaren skulle kontrollera med

föräldrarna om de godtog att äldsta dottern BB hördes som vittne och i så fall höra även henne.

Särskild företrädare begärdes av mig och förordnades sedan av tingsrätten för de bägge målsägandena och barnförhören hölls den 6 juli 2007 då jag var närvarande tillsammans med den särskilde företrädaren och en barnpsykolog. AA meddelades i skrift samma dag att förhör hållits med hans barn. Den närvarande psykologen (MM) upplevde att BB hade något mer att berätta varför jag gav muntligt direktiv om att höra henne igen, vilket skedde den 12 juli 2007, under undertecknads semester och under denna tid inkom även kopia av videoförhöret med henne till myndigheten.

Undertecknad var tillbaka från semestern den 30 juli 2007. Det krävdes viss tid att gå igenom ärendet för att kunna besluta om AA skulle kallas in för att delges brottsmisstanke och vilken brottsmisstanke som i så fall skulle vara aktuell.

Den 21 augusti 2007 var jag i kontakt med den förhørsledare på Barnhuset som jag trodde nu höll i ärendet och begärde dels utskrift av förhöret med KK och sammanfattningar av de andra barnens förhör, dels att den misstänkte skulle kallas in och delges brottsmisstankar avseende mellansystemen. Jag hade sedan kontakt med den ursprunglige förhørsledaren, som var den som utredningsbefälet på LKP UtrR ansåg skulle hålla i förhöret med misstänkt. Den 27 augusti 2007 gav jag henne uttryckligt direktiv om att snarast möjligt kalla in och delge AA misstanke om sexuellt utnyttjande av barn alt. misshandel i K 111725-07.

Jag hade under denna tid som jag minns det flera samtal från både misstänkt och målsägandenas mor bl.a. uppgav modern att hon hade ytterligare upplysningar och jag hänvisade henne då till förhørsledaren, som höll ett förhör med modern den 31 augusti 2007, som jag fick del av den 4 september 2007. Modern skickade också in brev som jag skickade vidare till förhørsledaren. Med hänsyn till vad som framkom i förhöret gav jag direktiv till polisen om att inhämta journalhandlingar från Askims vårdcentral.

Den 24 september 2007 hölls sedan förhör med AA då jag själv var närvarande.

Den 2 oktober 2007 inkom journalhandlingarna till åklagarmyndigheten. Jag bad förhørsledaren med anledning av vad som där framkom att kontakta den läkaren som modern varit i kontakt med och den 8 oktober 2007 ringde hon mig och föredrog vad läkaren hade sagt.

Den 18 oktober 2007 hölls åter samråd på min begäran eftersom jag stod i begrepp att lägga ned förundersökningarna och ville informera om detta. Samma dag lade jag sedan ned båda förundersökningarna med motiveringen att det inte gick att bevisa att den som varit misstänkt hade gjort sig skyldig till brott.

Den 13 december 2007 inkom anteckningar från ett samråd den 6 december 2007 hållet på psykolog NN:s initiativ utan någon åklagare närvarande med anledning av att det i samtal som hon hållit med DD kommit fram uppgifter som gjorde att hon ansåg att hennes anmälningsskyldighet trädde in. Hon informerade mig också per telefon om detta vid denna tid. Jag beslutade med anledning härav den 19 december 2007 att återuppta förundersökningen i K 23879-07 samt skickade direktiv till polisen om att förhör skulle hållas med NN, vilket skedde den 8 januari 2008, vilket inkom till mig den 11 januari 2008.

Jag vill minnas att jag åkte iväg på kurs i januari 2008 men minns inte längre om det var jag eller någon kollega som gav direktiv om att DD skulle höras på Barnhuset. Jag kan se av handlingarna att det var min kollega OO som begärde särskild företrädare för DD hos tingsrätten och att det var min kollega PP som var med på förhöret den 23 januari 2008. Med anledning av vad som framkom under förhöret fann min kollega PP skäl att återuppta förundersökningen i K 111725-07 och ge direktiv om att även höra KK på nytt samt begära särskild företrädare för henne. Förhöret med KK ägde rum den 28 januari 2008 på Barnhuset och AA underrättades därefter om att hans barn hörts på nytt.

Den 1 februari 2008 ringde AA:s ombud i vårdnadsålet, advokat QQ, och uppgav att det fanns handlingar i vårdnads- och verkställighetsålet som kunde vara av

intresse i brottsutredningen och undertecknad beställde därför dessa dokument för kännedom.

Den 6 februari 2008 gav jag direktiv om att hålla ett kompletterande förhör med modern. Jag var även i kontakt med förhørsledaren och gav direktiv om att höra en kvinna på kvinnojouren som skulle ha uppgifter att lämna av vikt för utredningen. Dessa förhör ägde rum den 3 och 6 mars 2008 och inkom till myndigheten den 13 mars 2008.

Ett samråd hölls i ärendet, oklart på vems initiativ, den 12 februari 2008 då min kollega OO var närvarande. Ett nytt samråd hölls den 20 mars 2008, även det oklart på vems initiativ, där jag själv var närvarande.

Den 26 mars 2008 gav jag direktiv om att delge brottsmisstankar i K 23879-07 och den 3 april 2008 skickade jag in en framställan om offentlig försvarare. Den 9 april 2008 hölls därefter förhör med den misstänkte.

Den 11 april 2008 gav jag direktiv om att på den misstänktes begäran höra hans hustru samt om att höra ett vittne som kunde uttala sig om trovärdigheten av moderns uppgifter mot bakgrund av hennes problematik. Dessa förhör hölls den 17 och 28 april 2008.

Den 28 april 2008 begärde försvararen i skrift att ett nytt förhör skulle hållas med DD.

Den 14 maj 2008 fick AA och hans försvarare möjlighet att ta del av de förhör som tidigare hållits med DD. De förklarade då för förhørsledaren att de inte önskade något kompletterande förhör med henne.

Under denna tid hade jag telefonkontakt både med den misstänkte, hans försvarare och målsägandens mor, hennes ombud samt den särskilde företrädaren.

Den 9 juni 2008 skickade förhørsledaren över en sammanställning av vad som fanns i ärendet efter viss mailkontakt mellan oss om vad som återstod att göra i ärendet.

Den 10 juni 2008 delgavs AA hela utredningen. Hans försvarare kom inte till slutdelgivningen utan fick en kopia av protokollet sig tillsänt. Samma dag fattade jag beslut om att åter lägga ned förundersökningen i K 111725-07 då min bedömning var att det inte gick att bevisa att brott begåtts.

Den 16 juli 2008 kontaktade försvararen förhørsledaren och begärde trots allt att ett kompletterande förhör skulle hållas med DD. Den 14 augusti hölls sedan detta förhör på Barnhuset.

Slutdelgivning ägde rum den 1 september 2009. AA önskade ha med någon ytterligare handling, vilket förhørsledaren ordnade.

Den 9 september 2009 meddelade försvararen att hon önskade att ytterligare en person skulle höras samt att en sakkunnig skulle få ta del av hela utredningen och yttra sig däröver. Vittnet hördes den 18 september 2009. Vad gäller försvararens begäran i övrigt kom vi överens om att hon hos tingsrätten skulle begära att sakkunnig förordnades och att jag då skulle förklara att jag inte hade någon invändning mot detta. Försvararen fick ett nytt exemplar av förundersökningsprotokollet med det tillkommande förhöret och skulle höra av sig till förhørsledaren när hon gått igenom det med sin klient. Då försvararen inte hörde av sig som avtalat färdigställdes förundersökningsprotokollet och inkom till åklagar-myndigheten den 20 oktober 2009. Den 28 oktober 2008 inkom en skrift från försvararen där hon begärde att jag konsulterade en sakkunnig innan beslut fattades i åtalsfrågan. Vi kom därefter per telefon åter överens om att hon skulle begära att en sakkunnig förordnades av tingsrätten.

Den 4 november 2009 var jag tvungen att begära in en saknad DVD av ett av barnförhören från polisen. Denna inkom till mig den 11 november 2009 och dagen därpå väckte jag åtal.